

[Poul Hartling.]

i sommer med hele tingets tilslutning, og den vil jeg godt minde om. Den linje har bestandig været i vor politik, at den hjemmelavede indenlandske inflation var en skadelig ting i vor økonomi, og derfor har vi igen og igen — og jeg sagde det også i mit første indlæg i dag — peget på, hvor vigtigt det var, at vi bekæmpede inflationen. Den tankegang, som ligger bagved: at man nu skulle tage et initiativ for at bekæmpe inflationen, kan man derfor i og for sig nok anerkende.

For os ville det være vigtigt, at man fra det offentlige side gjorde klart, hvad der er en forsvarlig ramme for indkomstudviklingen, sådan at man ved, hvad der er af øget produktion her i landet, for det er jo det, der er til rådighed for erhvervslivets investeringer, for almindelig indkomstfremgang for befolkningsgrupperne, for de forskellige samfundsopgaver, som skal løses, også boligbyggeriet, uddannelse, trafik, socialforsorg o. s. v. Denne produktionsfremgang har ingen glæde af at overskride, og derfor er det rigtigt, at man gør sig klart, hvilken ramme der er. Det har vi igen og igen peget på.

Det kan også være vigtigt at fastslå, at det offentlige har et stort ansvar for, hvordan staten disponerer, hvordan kommunerne disponerer. Her er det jo staten det drejer sig om, og derfor har regeringen et ansvar for, hvordan den fører sin udgiftspolitik. Den har et ansvar for, hvordan den fører den del af indkomstpolitikken, som det offentlige har direkte indflydelse på, og det offentlige kan jo få indflydelse på en stor del af indkomstpolitikken.

Når vi må tage det standpunkt, at vi ikke kan stemme for regeringens forslag om en afvisningsdagsorden, så skyldes det den motivering, som er klæbet på, for det er ikke vor motivering.

Når vi ikke kan gå ind for det af hr. Niels Westerby stillede dagsordensforslag, hænger det dels sammen med, at det måske formelt er en lidt vanskelig ting at udsende

en resolution, sådan som forslaget er formuleret, dels med, at indholdet ikke er af en sådan art, at vi kan gå ind for det. Det første punkt om, at indtægtsfremgangen i alle befolkningsgrupper skal holde trit med produktionsstigningen, kan det ikke være rimeligt at gå ind for. Der er, som det allerede er påpeget, grupper både på landet og i byerne, som har så lave indkomster, at det ikke kan være rigtigt at låse hele indkomstfordelingen fast på en sådan måde. Vi kan heller ikke gå ind for den tankegang, at vi nu skulle låse folkettinget fast til et enkelt led i den økonomiske politik. Hvis man endelig vil inddrage den for meget tildelte indkomstfremgang — det kan naturligvis blive nødvendigt, og det vil vi ikke afvise at det kan blive — så vil man jo nok kunne dæmpe efterspørgselspresset, men man vil jo ikke ad den vej eller på den måde kunne skrue den skete omkostningsstigning ned. Derfor må vi altså sige, at vi kan ikke godtage hr. Niels Westerbys dagsordensforslag, og at vi ikke kan give vor stemme til den motivering, hvormed socialdemokratiet vil afvise det.

Poul Møller: Jeg var helt enig med statsministeren, og jeg kunne kun sige „hør“, da han sagde, at vi ikke har ret meget at lade hinanden høre vedrørende valgresultatet. Så er tingene på plads. Vi har ikke på nogen måde udlagt vort valg som en sejr; det, jeg bare lagde vægt på, var, at det tilløb, der var fra socialdemokratiets side til at sige, at det var socialdemokratiets politik, der sejrede, selv om det ... (*Stats- og udenrigsministeren* [J. O. Krag]: Det var det også!). Ja, nu skal vi jo ikke begynde forfra, men sådan er det jo med enhver fredsommelig udtalelse. (*Munterhed*). I hvert fald var stillingen således, at de to store oppositionspartier før valget havde 72 mandater over for socialdemokraternes 76, når man ser bort fra den færøske repræsentant, og nu er tallene 69 mod 69; vi har altså ikke så meget at lade